

עפ"ת 23538/08/23 - אינפיניטי סטייל בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

07 מרץ 2024

עפ"ת 23538-08-23 אינפיניטי סטייל בע"מ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 10501353980

לפני כבוד השופט אינאס סלאמה

המערער אינפיניטי סטייל בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד מאהר נאסר

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד פרקליטות מחוז חיפה

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה בהמ"ש 23-07-2989 מיום 3.8.2023, במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשתה של המערערת להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מס' 10501353980 (להלן גם: "הדו"ח") שעניינה עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, עבירה מיום 5.7.2022.

2. בבקשה להארכת מועד שהגישה המערערת לבית המשפט קמא, התבקש בית המשפט להאריך את המועד להישפט תוך שנטען, כי המערערת הינה חברה העוסקת בתחום הייבוא והשיווק של בגדים וכי לא ידעה אודות הדו"ח ולא קיבלה כל הודעה או דבר דואר בעניינה. בבקשה נטען, כי למערערת נודע על הדו"ח "לאחר שקיבלה התראה אחת בלבד מיום 19.3.2023 אשר הגיעה לידיה בדואר רגיל ובאיחור ניכר", בזמן המקביל להגשת הבקשה.

עוד נטען, כי אם הדו"ח היה מתקבל במועד, הייתה המערערת פונה ללא שיהוי להסבתו על שם הנהג אשר החזיק ברכב מטעמה, מר מסרי חוסאם. לפי המערערת, "ככל הנראה הדו"ח (אם בכלל נשלח) נשלח לכתובת הישנה (עופרי סעדיה 13 פתח תקווה או השקד 8 גבעת שמואל) ולא לכתובת העדכנית בשמעון 2 מושב קדימה שהינה הכתובת של משרדי המבקשת". נציגת המערערת הצהירה (סע' 7 לתצהיר שצורף לבקשה), "כי שינוי הכתובת נעשה לפני מועד ביצוע העבירה האמור בתדפיס המרכז לגביית קנסות...".

בהודעה מאוחרת שהגישה המערערת לבית המשפט קמא צוין, כי בתאריך 16.7.2023 שילמה היא "את הקנס נשוא הדו"ח ודו"ח אחר, לאחר שהוטל עיקול על חשבונה, בכפיה', היות ולא נמצאה דרך חלופית להסרת העיקול".

3. בתגובה של המשיבה לבקשה בבית המשפט קמא נטען, כי מדובר בדו"ח אשר שולם על ידי המערערת ומשכך "קמה חזקת מסירה וחזקת הרשעה בדיון ואין עוד מקום להידרש לנסיבות התשלום". לפי המשיבה, "מדובר בחלוף זמן משמעותי" שכן העבירה היא מיום 5.7.2022. הטענה "בדבר הרצון להסב את הדו"ח על

שם הנהג בפועל לא מקימה עילה להצדיק מתן ארכה כמבוקש".

4. בהחלטתו, כאמור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה, תוך שקבע כי שעה שהדו"ח שולם מוחזקת המערערת כמי שהודתה והורשעה בביצוע העבירה. כמו כן ובכל הנוגע לטענת ההסבה, "כבר נקבע כי אין ביסוס של עילה המצדיקה מתן ארכה להישפט בגין טענות אלו". עוד נקבע, כי לא הוכח בפני בית המשפט קמא "כשל בחזקת המסירה, שכן לא הוצגה אסמכתא המבססת מהי כתובתה הרשמית של המבקשת (המערערת) ולא של אדם פרטי, אורגן שלה". עוד נקבע כי לא הוכח חשש לעיוות דין.

5. המערערת מאנה להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזרה על טענותיה כפי שקיבלו ביטוי בבקשה מלפני בית המשפט קמא. נטען, כי המערערת ידעה על הדו"ח אך ורק במקביל להגשת בקשתה לבית המשפט קמא, היות ולא קיבלה את הדו"ח בזמן וכי נודע לה עליו אך ורק מהתראה מאוחרת אותה קיבלה לכתובתה הישנה. נטען, כי בית המשפט קמא שגה בהתייחסו לנסיבות תשלום הקנס, לסתירת חזקת המסירה ולעיוות הדין. עוד נטען, כי שגה בית המשפט, משלא קבע דיון במעמד הצדדים.

6. בדיון לפניי חזר ב"כ המערערת על נימוקי הערעור וציין, כי תשלום הדו"ח לאחר הגשת הבקשה נבע מעיקול שהוטל על חשבון המערערת. התשלום נכפה עליה וזאת לאחר הגשת שתי בקשות להארכת מועד להישפט בבתי משפט שונים בנצרת ובחדרה. ב"כ המערערת ציין, כי המערערת "יצאה לחו"ל לצרכי עבודה ושהתה שם חודש ימים. אחרי שהגיע, גילתה שהתקבל דו"ח, שצבר פיגורים". המערערת לא ישבה בחיבוק ידיים ומיד פנתה כדי להסב את הדו"ח על שם הנהג. עוד נטען לחוסר אחידות בפסיקה.

7. ב"כ המשיבה התנגד לערעור וציין, כי לא מדובר בחברת ליסינג אלא בעובד של החברה, שעל פי הטענה הוא זה שנהג ברכב "בכובעו כעובד. לכן גם אם טענת המערערת נכונה, הרי שהעובד נהג ברכב והעובד הוא ידה הארוכה של המערערת. לפי טענת המערערת עצמה, העובד לא השתמש באופן פרטי, אלא בתור עובד החברה". עוד נטען, כי "לא קיים תצהיר של הנהג בפועל". בנוסף, טענה המשיבה כי הדואר נשלח לכתובתה הרלוונטית של המערערת וכי הדו"ח שולם.

דין והכרעה

8. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפניי, ולאחר שעיינתי בתיק של בית המשפט קמא, נחה דעתי כי **דין הערעור להתקבל**.

9. אין חולק כי מדובר בדו"ח בגין עבירה מיום 5.7.2022 וכי הבקשה להישפט הוגשה בחלוף שנה, ביום 7.7.2023. אלא שטענתה של המערערת כי לא ידעה על הדו"ח עד בסמוך ובמקביל להגשת הבקשה

לבית המשפט קמא לא נסתרה. נהפוך הוא, בתגובתה בבית המשפט קמא, המשיבה לא התמודדה עם הטענה בבקשה ובתצהיר כי הדו"ח לא התקבל אצל המערערת. לתגובה לא צורפה כל אינדיקציה לעניין משלוח הדו"ח או קבלתו אצל המערערת ולא צורף אישור מסירה או כל מסמך אחר שיש בו כדי לבסס ולהקים את חזקת המסירה.

10. מהמסמכים שהונחו לפני עולה כי הדו"ח שולם והמערערת אינה חולקת על כך, אולם מדובר בתשלום שבוצע **לאחר** הגשת הבקשה, ומקורו בהטלת עיקול על חשבונה של המערערת. תשלום הדו"ח בנסיבות אלה ובמועד בו שולם, אין בו אפוא כדי לתמוך בחזקת מסירה כפי שטענה המשיבה.

11. בהעדר אינדיקציה על מסירה ומשטענתה של המערערת כי ידעה על הדו"ח לראשונה רק במקביל למועד הפנייה לבית המשפט לא נסתרה, הרי שהונח טעם להארכת המועד להישפט, אף ללא קשר לטענת ההסבה, שבנסיבות ענייננו יש בה כדי להוות טעם נוסף בכגון דא, שעה שנקבע כי המערערת לא השתתה בפנייתה.

12. בסופו של יום, שוכנעתי כי טענת המערערת לעניין העדר מסירה של הדו"ח עומדת איתנה, במיוחד כאשר ההתראה של המרכז לגביית קנסות נשלחה לכתובת לא עדכנית של בעלי המערערת, לאחר שכתובת זו שונתה כפי שעולה מתמצית הרישום של המצהירה מטעם המערערת. בנסיבות אלה, יש מקום להאריך את המועד להישפט.

13. השורה התחתונה מכל האמור, **היא שדין הערעור להתקבל והמועד להישפט מוארך בהתאם.**

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים כמקובל.

ניתן היום, כ"ד אדר א' תשפ"ד, 04 מרץ 2024, בהעדר הצדדים, בהסכמתם.